
Varga Dániel

MADÁRHAJÓ

Végül elengedtelek.
Lapos és könnyű voltál már,
mint egy levegőzni induló rákbeteg.

Éjszakánként a légynehéz lüktetés a sötétben.
Az árnyak életre keltik... De mit is?
Olykor sikerül kitapogatnom súlyos
gyökereimmal,
éreznem lágy, könnyű mozgásait.

Köztudomásúlag nem is léteztél.
Átnedvesedett sikolyod, csillogó repedés,
zuhan végig a földön.

„Az ég hanyatló ívén az este
könnyű kötése kék.”

Mára sztereotípiák egymásutánjává rendezett,
üres tömkeleggé váltam,
merő kidolgozatlansággá, kétségbe-
esett férfitorzó, korahajnali felri-
adáscsomó, maszk.

Időm a koraősz, nyelvem a
madárhajó
sodródó roncsa.

MILYEN UTASÍTÁSOKAT?

Milyen utasításokat hagyott az
időben, hátra, árnyad, melyek
e túlápolt kertig űztek?
Tavalyelőtti árnyékom ugyanoda
„vetül”, mint tegnap.
Lehajolok, és megtapasztalom a kiválasztott
földdarab édeskés-sós ízét.
Szokvány-levertségem újfajta, kétségbe-
esett hallgatásvággyá egyszerűsödik.

Ülök a széken. Terasz. Szürke ég.
A kövön megcsillan tavalyi hajszálad.
Ólomkristály-illat.
Csönd van.
Szemerkél az eső.
Tócsák hallgatnak ezüstmereven.

Utolsó légvételem, ha majd eljön az ideje,
hasonló ólomkristály-nesz lesz.
Gally-reccsenés.

Vagy, aki voltál.
Mától nincs jelentősége.
Az égen ajak formájú felhő úszik,
mögötte a hársfalomb hirtelen felragyog,
levelei a földre ereszkednek, míg
be nem lepi őket alkonytüzeink hamuja.